

[Aksel Larsen.]

pligtende for Danmark, at en fremmed magts regering i ultimativ form stiller et forslag og forlanger svar i løbet af 8—10 dage? Naturligvis ikke. Hvis der var den mindste smule værdighed tilbage i regeringens og de atlantiske partiers collegium politicum, havde de overfor dette krav om hurtigt svar reageret med en erklæring om, at Danmark minsandten selv afgjorde, hvor hurtigt svaret kunne komme, og at Danmark i det mindste forbeholdt sig tid til grundig overvejelse efter forfatningsmæssige metoder. Men en sådan danskhed og en sådan selvstændighed skal man naturligvis ikke vente af denne regering og de partier, der har vænnet sig til at modtage ordrer af fremmed magt. Alligevel er det urigtigt, at der ikke var tid til at indkalde rigsdagen. Den kunne være indkaldt allerede til mandag den 18. eller senest tirsdag den 19. september. 3 timer efter folketingets sammentræden under aldersformandens ledelse kunne mandaterne være godkendt og konstituering af folketinget foreligge. Da det ikke var nogen ordinær rigsdagssamling, kunne man altså med det samme — jeg gentager senest tirsdag den 19. september — have taget fat på behandlingen af USAs forslag og af den danske regerings udkast til svar. Da svaret selv efter det uforskammede amerikanske krav først skulle være i New York en uge senere, var der altså rigelig tid til at behandle sagen. Men regeringen og de ledende atlantiske politikere var bange for en offentlig debat i folketinget om denne sag. Man vovede kun at forelægge den mere eller mindre udtømmende, mere eller mindre rigtig — men derom ved vi kommunister intet — i lukkede partimøder, idet den demokratiske regering demonstrerede sit had til eller frygt for demokratiet ved kun at informere 5 af rigsdagens 6 partier.

Tager jeg fejl, når jeg siger, at denne optræden ikke blot i almindelighed vidner om dårlig samvittighed, men også om, at regeringen og dens atlantiske følgesvende ikke selv tror på påstanden om, at svaret til Amerika har flertal i folket, ja endda er i tvivl om, hvorvidt det har flertal i folketinget? Der foreligger nemlig kun oplyst, at de 3 atlantiske partier med et flertal på deres lukkede og hemmelige gruppe-møder har tilsluttet sig svaret, og der foreligger den oplysning fra det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), som ganske vist ikke kan forbavse en, selvom den er trist, at samtlige socialdemokratiske rigsdagsmedlemmer enstemmigt og med be-

gejstring har sluttet op om svaret. Men det beviser jo ikke, at der var en tilsvarende enstemmighed i det konservative folkeparti, for slet ikke at tale om venstre.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s påstand om, at med svaret har Danmark kun bundet sig til at anerkende USAs forslag som forhandlingsgrundlag, strider direkte mod såvel svarets ordlyd som mod vore erfaringer med hensyn til Amerikas Forenede Staters regering. Disse erfaringer er kort fortalt således, at giver man Fanden en lillefinger, tager han hele hånden, uanset om man nok så kraftigt påstår, at man kun ønskede at udlevere lillefingeren. Den danske regering har heldigvis uden mandat fra folket eller rigsdagen givet USA det svar, at man tiltræder det amerikanske forslag i princippet. Praktiske detaljer skal der jo forhandles om i de atlantiske udenrigsministres og krigsministres råd, og dér skal Danmark nok få at vide, hvad USA vil fylde i dette princip. Tildels er det allerede sagt af udenrigsministeren, som af grunde, der ikke foreligger officielt oplyst, ligefrem måtte tvinges til personlig at rejse over med svaret.

Må jeg forresten sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som fandt, at udgifterne til udenrigsministeriet er for høje, at jeg er enig med ham. Eftersom Danmarks officielle udenrigsministerium er degraderet til at være et ekspeditionskontor for State Department i Washington og dets underafdelinger Marshallorganisationen i Paris og det atlantiske råd, burde dets udgifter kunne skæres betydeligt ned, og det skulle ikke være nødvendigt at ofre en kostbar flyverrejse over Atlanten, for at udenrigsministeren personlig kan gøre det arbejde, som et kontorbud kunne have gjort lige så godt eller måske bedre. Vore delegerede i De Forenede Nationer, i Marshallorganisationen i Paris og lignende steder kunne sikkert også uden skade skæres ned, for det at sige „yes, sir“, hver gang der kommer et amerikansk forslag, kan gøres af en enkelt mand, blot han har lært disse gloser. Måske det kunne gøres endnu billigere, hvis man konstruerede nogle ganske enkle robotfigurer, der stemte „ja“ ved at hæve armen — ja, arrangementet kunne måske endda gøres bedre ved, at de hævdede armen, hver gang den ledende amerikaner trak i en tråd. (Poul Hansen [Kalundborg]: De kender systemet?) Ja, jeg kender systemet; jeg har nemlig lært det at kende gennem den måde, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hans menings-